

DONICZNY (1) ai

A sg n doniczn(e).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.: donicowy.

Przymiotnik od „donica”; należący do donicy, będący częścią donicy: Wyleyże to ná dno doniczne/
pomaczawfzy áby nieprzylnęło. *SienLek* 61.

LZ